

nor, att utgå med 100,000 kronor under år 1882 och med återstoden under de närmast derpå följande åren.

Om remiss till Stats-Utskottet anhålles.

Stockholm den 26 Januari 1881.

A. E. Nordenskiöld.

N:o 76.

Af Herr **P. Hübinette:** *Om ändringar i kommunallagarne.*

I anledning af det berättigade missnöje med den nuvarande, i kommunallagen bestämda röstgrunden, hvilket missnöje ger sig tillkänna på många ställen i landet genom folkmötens och arbetareföreningars beslut samt tidningspressens framställningar om nödvändigheten af en begränsad kommunalrösträtt, anser jag Riksdagen icke värdigt att låta en erkänd oegentlighet i lagstiftningen kvarstå oförändrad, jag vågar säga erkänd, då Riksdagens Lag-Utskott vid flera tillfällen, på grund af faktiska bevis om det orimliga i den nu varande kommunala maktfördelningen, föreslagit förändringar i syfte att förhindra ett maktmissbruk, som på många ställen utöfvas och på flera andra ställen kan göra sig gällande. Jag anser ett sådant stadgande oegentligt, då det bär namn af kommunalt och ändå kan vara despotiskt i den praktiska tillämpningen; jag vet icke något bolag, der oinskränkt rösträtt får utöfvas, utan det anses rättvist, att flere få hafva ett ord med i laget, så mycket mera borde lagstiftningen tillse, att

den tvungna medlemmen i en samfällighet kunde få i någon mån inverka på besluten, då de i alla hänseenden måste hafva en lika stor betydelse för den ene som den andre, i proportion af inkomster, ty den, som har många röster, bidrager proportionellt icke mera till fyllande af kommunens behof än den, som har ett mindre antal röster. Jag vill därför ännu en gång föreslå en förändring, hvarigenom missnöjet efter min tanke kunde stillas och ropen om en utsträckt kommunalrösträtt kanske tystna. Befolkningen förundrar sig öfver den skilnad, som är utstakad emellan de större stadskommunerna och de mindre samt landsbygden, i det att i de större städerna skall beslutanderätten ovilkorligen uppdragas åt fullmäktige, hvilka skola bestå af ett visst antal; men i de små städerna och på landsbygden, der få de stora röstegarne oqvalde behålla makten; ty det stadgandet, att det må ankomma på de röstberättigade, huruvida de vilja åt fullmäktige sin beslutanderätt öfverlåta, är i min tanke endast en illusion, då det kan vara en eller två, som ega mera än hälften af det sammanlagda röstvärdet. Jag förstår intet annat än att rättvisan fordrar, det alla kommuner i samhället borde ställas lika de, som hafva lika folkmängd, oafsedt om det är stad eller landsbygd, med undantag af de större städer, der fullmäktigskap enligt nu gällande lagar är bestämdt.

På grund af hvad här ofvan anförts vågar jag föreslå, det Riksdagen ville besluta, att 27 § 1 mom. i Kongl. förordningen om kommunalstyrelse på landet af den 21 Mars 1862 måtte få följande förändrade lydelse:

Vill kommunen åt fullmäktige öfverlåta att med kommunalstämmans rätt handlägga och afgöra de till stämmans behandling hörande ärenden, då må, med de vilkor och undantag här nedan sägs, sådant vara tillåtet, derest kommunalstämman, med mer än halfva antalet af de närvarande röstberättigade, sig derom förenar.

Derjemte föreslår jag ett tillägg vid slutet af 28 § med dessa ord:

dock ej understigande tjugu.

Tillika vill jag föreslå en förändring i 7 § 2 mom. af Kongl. förordningen om kommunalstyrelse i stad af den 21 Mars 1862, att den måtte få följande förändrade lydelse:

I stad med 3,000 invånare eller derunder må det på de vid allmän rådstuga röstberättigade ankomma, huruvida de vilja åt stadsfullmäktige sin beslutanderätt öfverlåta. Till beslut i thy fall erfordras, att mer än halfva antalet af de närvarande röstberättigade sig derom förena, och skall beslutet hos Kongl. Maj:ts Befallningshafvande ofördröjligen anmälas.

Stockholm den 27 Januari 1881.

P. Hübinette.

N:o 77.

Af Herr **P. Hübinette:** *Angående egoutbyte mellan staten och enskild jordegare för vinnande af erforderlig mark till det beslutade skjutfältet för Kongl. Svea artilleriregemente.*

Då sistlidne Riksdag biföll Kongl. Maj:ts framställning om inköp af mark till ett skjutfält för Svea artilleriregemente, så anser jag att Riksdagen äfven bort medgifva och upplåta rättighet för Regeringen att, då lämpligt finnes och jordegare det yrka, föranstalta om egoutbyte mellan staten och den enskilde, i stället för att expropriera. Nu är förhållandet så, att, om staten med penningar löser till sig den mark, som tillhör Ambricka och Marma byar i Elfkarleby socken, som är enligt Kongl. förslaget nödig för skjutfältet, så blir det förlust både för staten och